

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM
ODWOŁAWCZE
w BYDGOSZCZY**

Bydgoszcz, dnia 20 lutego 2020 r.

SKO-4212/22/20

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy w składzie:

Przewodniczący - Cezary Szymański
Członkowie - Karol Stężala (spr.)
- Żaneta Sikorska

po rozpatrzeniu, na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2020 r. odwołania [REDAKTOWANE], od decyzji Wójta Gminy Gąsawa z dnia 24 grudnia 2019 r. znak: IRG.6733.15.2019 o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4 – realizacja inwestycji na nieruchomości oznaczonej nr ew. 71/4, położonej w Gąsawie, obręb gmina Gąsawa, w granicach określonych na załączniku graficznym w skali 1:1000; na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096), art.1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018r., poz. 570) oraz art. 52 ust 2 pkt 1, art.53 ust. 1, art.53 ust.3 pkt 1 i 2, ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2018 r., poz. 1945);

orzeka

- utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

P4 spółka z o.o. z siedzibą w Warszawie, w imieniu której występował pełnomocnik – [REDAKTOWANE], w dniu 7 października 2019 r., wystąpiła do Wójta Gminy Gąsawa, o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4 – realizacja inwestycji na działce nr 71/4, obręb gm. Gąsawa.

Organ I instancji po przeprowadzeniu postępowania wydał w dniu 24 grudnia 2019 r., decyzję znak: IRG.6733.15.2019, o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dla zmiany zagospodarowania terenu polegającej na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej operatora P4 w/w.

Odwołanie od tej decyzji w ustawowym terminie zostało wniesione przez [REDAKTOWANE], który nie zgadza się na realizację inwestycji będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Odwołujący wskazał, że Wójt Gminy Gąsawa nierzetelnie zweryfikował wniosek Inwestora pod kątem wpływu inwestycji na środowisko m.in. generowanie pól

elektromagnetycznych, częstotliwości oraz ich parametrów fizycznych. Zarzucił również wielokrotne naruszenie Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2019 poz. 1396), poprzez niewystarczającą analizę przedmiotowego wniosku.

Przekazując akta sprawy, organ I instancji nie odniósł się do zarzutów odwołania i podtrzymał swe dotychczasowe stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując wniesione odwołanie zobowiązane jest sprawdzić nie tylko poprawność wydanej decyzji w aspekcie zgłoszonych przez stronę postępowania zarzutów, ale także jest zobowiązane do dokonania oceny prawidłowości całego postępowania administracyjnego.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostaje, że projektowane zamierzenie należy do kategorii inwestycji celu publicznego. Stosownie bowiem do treści art. 50 ust. 1 i art. 2 pkt 5, ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2018 r., poz. 1945), dalej również „upzp”, w związku z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 65), budowa stacji bazowej telefonii komórkowej jest inwestycją celu publicznego (por. np. wyroki: Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 maja 2006 r., sygn. akt II OSK 811/05; Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 9 lutego 2006 r., sygn. akt II SA/Sz 1189/04 dostępne Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie internetowej <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Dla tego rodzaju przedsięwzięć wydawana jest decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, która określa warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy wynikające z przepisów odrębnych w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania terenu (art. 54 pkt 2 cytowanej ustawy). Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego ma charakter aktu związanego, organ przy jego wydawaniu bada stan faktyczny pod kątem zgodności z przepisami prawa. Nie można zatem odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi (art. 56 cytowanej ustawy).

Organ prowadzący postępowanie w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego ma obowiązek jednak dokonania konkretyzacji warunków wynikających z przepisów prawa powszechnie obowiązującego w stosunku do planowanej inwestycji, która ma być zrealizowana na wskazanym przez inwestora terenie. Taki obowiązek przewiduje art. 53 ust. 3 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, że właściwy organ w postępowaniu związanym z wydaniem decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego dokonuje analizy warunków i zasad zagospodarowania terenu oraz jego zabudowy, wynikających z przepisów odrębnych. Pod pojęciem "przepisów odrębnych" należy rozumieć zarówno przepisy innych ustaw, jak i przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o ile nakładają one w sposób wyraźny określone ograniczenia. Dotyczy to także obowiązku uprzedniego uzyskania decyzji środowiskowej, jeżeli ta wymagana jest dla planowanego przedsięwzięcia.

Stosownie do treści, już wspomnianego, art. 50 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym inwestycja celu publicznego jest lokalizowana na podstawie planu miejscowego, a w przypadku jego braku - w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Jak wynika z akt sprawy dla terenu objętego planowaną inwestycją nie został sporządzony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, wobec czego ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następowało w drodze decyzji administracyjnej.

Zgodnie z regulacją art.52 ust. 1 cyt. ustawy decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wydaje się na wniosek inwestora. W świetle art. 52 ust. 2 pkt 1 tej ustawy na treść wniosku składa się część graficzna, zawierająca określenie granic terenu objętego wnioskiem przedstawionych na kopii mapy zasadniczej, a w jej braku katastralnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, obejmujących teren, którego wniosek dotyczy. Prócz tego musi ona określać granice obszaru, na który inwestycja będzie oddziaływać.

Wniosek złożony w niniejszym postępowaniu czyni zadość wszystkim wymaganiom w tym zakresie.

Tut. Kolegium wskazuje, że lokalizacja obiektów emitujących pola elektromagnetyczne jest szczególnym przypadkiem, gdzie odległości usytuowania w terenie określają przepisy o ochronie środowiska. Powiązane jest to z kolei z ochroną bezpieczeństwa zdrowia i życia ludzi, stąd na gruncie przepisów art. 53 ust. 1 i art. 52 ust. 1 – 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz art. 28 K.p.a., stroną postępowania o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego są przede wszystkim inwestor oraz właściciele i użytkownicy wierzchości nieruchomości, na których lokalizowane będą inwestycje celu publicznego, jak również osoby uprawnione w stosunku do nieruchomości, na które rozciąga się wpływ planowanej inwestycji przy czym wpływ ten należy rozumieć szeroko, jako oddziaływanie, o którym mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. (vide WSA w Łodzi w postanowieniu z dnia 28.04.2010r., sygn. akt I SA/Łd 124/10).

Organ I instancji prawidłowo ustalił parametry techniczne inwestycji i okoliczności jej lokalizacji (np. wobec miejsc dostępnych dla ludzi), biorąc pod uwagę dowody przedstawione w sprawie, tj. Kwalifikację przedsięwzięcia oraz Analizę występowania obszaru pól elektromagnetycznych o poziomach gęstości mocy większych lub równych $0,1 \text{ W/m}^3$, a w związku z powyższym dokonał prawidłowej kwalifikacji inwestycji względem uwarunkowań środowiskowych.

Podkreślić również trzeba, że zgodnie z orzecznictwem do parametrów technicznych stacji bazowej telefonii komórkowej decydujących o wpływie na środowisko należą: 1) rodzaj anteny - instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne; 2) liczba anten; 3) moc promieniowania poszczególnych anten; 4) emisja pola elektromagnetycznego przez poszczególne anteny; 5) odległość instalacji od miejsc dostępnych dla ludzi, a zatem konkretne umiejscowienie inwestycji na terenie objętym wnioskiem, 6) występowanie na obiekcie realizowanej lub zrealizowanej instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej lub radiolokacyjnej. Dopiero określenie tych poszczególnych parametrów technicznych inwestycji i ustalenie okoliczności jej lokalizacji (np. wobec miejsc dostępnych dla ludzi) pozwoli na dokonanie kwalifikacji inwestycji i jej charakteru (tak m.in. NSA w wyrokach z 12 czerwca 2014 r., sygn. II OSK 104/13, z 16 czerwca 2015 r. sygn. II OSK 2706/13, z 29 września 2015r. sygn. II OSK 139/14 dostępne na <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). W niniejszym postępowaniu, organ I instancji przeanalizował zgromadzony materiał dowodowy i informacje uzyskane o w/w parametrach inwestycji, które umożliwiły prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy.

Poza tym zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 r., w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów (Dz. U. z 2003 r., nr 192 poz 1883) po pierwszym uruchomieniu stacji i każdorazowo w razie zmiany warunków pracy urządzeń mogących mieć wpływ

na zmianę poziomów promieniowania należy przeprowadzić pomiary kontrolne elektromagnetycznego promieniowania niejonizującego w otoczeniu stacji bazowej.

Odnosząc się do zarzutów odwołania, wskazać należy, iż nie znalazły one potwierdzenia w aktach sprawy.

Ponadto Wójt Gminy Gąsawa prawidłowo wskazał parametry techniczne planowanej instalacji, na podstawie dowodów przedstawionych w sprawie, tj. m.in., Kwalifikacji przedsięwzięcia oraz Analizy występowania obszaru pól elektromagnetycznych o poziomach gęstości mocy większych lub równych $0,1 \text{ W/m}^3$.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy odpowiadając na zarzuty odwołania wyjaśnia również, że ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego następuje na wniosek inwestora, którego interes, nie zawsze jest zbieżny z interesem osób trzecich, czy też okolicznych mieszkańców. Z reguły każda inwestycja prowadzona na terenie lub przy terenie zabudowanym powoduje pewne uciążliwości dla sąsiedztwa. W każdym postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy organ prowadzący sprawę musi brać pod uwagę wymóg ochrony interesów osób trzecich. Wymóg ten zawarty jest w przepisie art. 54 pkt 2 lit. d upzp, a uszczegółowienia dotyczące tej kwestii określone są § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy. Ustalenia wymagań dotyczących ochrony interesów osób trzecich zapisuje się w szczególności poprzez określenie warunków ochrony przed:

a) pozbawieniem:

- dostępu do drogi publicznej,
- możliwości korzystania z wody, kanalizacji, energii elektrycznej i ciepłej oraz ze środków łączności,
- dostępu światła dziennego do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi,

b) uciążliwościami powodowanymi przez hałas, wibracje, zakłócenia elektryczne i promieniowanie,

c) zanieczyszczeniem powietrza, wody i gleby.

Decyzja ustalająca lokalizację inwestycji celu publicznego stwierdza jedynie dopuszczalność, z punktu widzenia przepisów prawa, określonego rodzaju zamierzenia inwestycyjnego wobec wskazanego terenu, nie przesądzając o możliwości realizacji inwestycji oraz o możliwości spełnienia określonych w niej warunków, w tym ochrony interesów osób trzecich. Organ administracji w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wskazuje jedynie warunki ochrony interesów osób trzecich, jednakże na etapie ustalania lokalizacji inwestycji celu publicznego nie określa się jak te warunki mają być spełnione, zatem ewentualna odmowa wydania wnioskowanej przez inwestora decyzji z uwagi na rzekome negatywne oddziaływanie planowanej inwestycji nie znalazłaby oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Ponadto sprzeciw lokalnych mieszkańców nie może decydować o wydaniu bądź odmowie wydania decyzji lokalizacyjnej. Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie przewidują takiej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji. Decyzja taka jest bowiem aktem administracyjnym o charakterze związanym, co oznacza, że jeżeli planowana inwestycja spełnia wszystkie wymagania określone w przepisach prawa i nie narusza przepisów odrębnych, nie jest prawnie dopuszczalne wydanie decyzji odmownej.

Odwołujący nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów uzasadniających uchylenie decyzji, a obawa o ewentualne skutki inwestycji na środowisko nie jest poparta żadnymi dowodami.

Mając powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy orzekło jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem tut. Kolegium, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Termin ten uważa się za zachowany także wtedy, gdy przed jego upływem strona wniosła skargę na decyzję wprost do sądu administracyjnego.

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności;
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy;
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego.

Stosownie do obowiązku wynikającego z art. 107 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy wskazuje, że wysokość wpisu od skargi na decyzję wynosi 500 zł (na podstawie § 2 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. Nr 221 poz. 2193 ze zm.).

Strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych albo o przyznanie prawa pomocy. Zgodnie z art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Stosownie do art. 243 § 1 prawo pomocy może być przyznane stronie na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Otrzymują:

1. [redacted]
pełnomocnik: P4 Sp. z o.o. z/s w Warszawie;
2. [redacted]
3. [redacted]
4. Starostwo Powiatowe w Żninie;
5. Wójt Gminy Gąsawa (wraz z aktami sprawy),
6. Wójt Gminy Gąsawa (w celu obwieszczenia),
7. [redacted]
8. [redacted]

Skład orzekający:

Przewodniczący

Członek

Członek

9.

10.

11.

12.

13.

14. SKO a/a